

valencià hauria pogut oir en els seus viatges; avui *cafaroto* «cavitat, cavernes» (Tdf). —⁵ Forma rara; els publicadors criden l'atenció devers *conc*: «en lo *conc* de Vingrau, riba lo camí ral», 1306, Alart, *InvLC*, i el mossàrab val. *Reconco* (p. ex. a la Vall de Guadalest), i es pregunten si seria d'una alteració de *conc* 'petita conca' per la influència de l'adj. *concauus*. —⁶ «e a vegades io [el ca] ensumant per les *cavarroques*, piquen-me serps e llangardaixos e molta altra aferam», *Terç*, 1381-6, en ed. NCL VI, 127, que com hem dit amunt, pot ser fet damunt *cavarota* amb la influència de *roca*, i al costat de *cavorca*. Notem que existeix avui *Cava-roques* com a nom de llinatge a Barcelona, St. Feliu de G., Girona (Dag., *AlcM*). —⁷ Detalls en Rohlf, *ARom*, VII, 462, G. de Diego, *RFE* IX, 145; Krüger, *Gegenstandsk.*, 29n1; Stampa, *Contr. al Lessico Pre-Romano dei Dial. Lomb.*, 150; JCoromines, *Fs. Jud.*, 570. —⁸ Cf. «Les *Caborcholes*, dom[aine] ruïné, t. Saint Mamet. *Caborcholes 1745*», Amé, *Dict. Topogr. du Cantal*. —⁹ Aquesta dada és de Mossèn Ant. Navarro, que en la llista breu de mots de Ribagorça, 1906, diu: «*Orch*: Cosa lletja, escandalosa, lloch o bauma o abim ferosos, del llatí *orcus*», en *Actes del Congr. Int. Lleng. Cat.*, p. 230; l'accepció 'caverna, cova' no fou confirmada per d'altres, i devia ser una aplicació de *orc* 'lleig', cosa ben possible ja que balms i cavernes són sovint lletges. —¹⁰ Cf. Cayrol, *Cont. Cerdanya*, 27, usa *cavimar* amb el significat de 'regalimar': «La nora sent una entresuor a *cavimar-la* entre el pit i la camisa, i l'amo de la casa pressent un timbau esvorellant-se-li sota les soles»; les vars. *escavim* i *escavimar* (Ripollès: *AlcM*) 'cavar les voreres després de sembrar i llaurar'. —¹¹ Cf. també *cavaó* 'acte de cavar', citat per *AlcM* de Guissona, on segons una nota de BDLC IV, 19, té molta vitalitat el sufix *-aó* per a formar noms d'acció i efecte: *cavaó*, *regaó*, *llauraó*, *fangaó*, *segaó*, etc. —¹² La forma *cauazo*, que apareix en doc. de 949 i que els autors consideren un error per *cauaco*, potser sigui grafia per *cauassó*, eina semblant al càvec que es documenta en els escrits del S. XIV, veg. més avall. —¹³ Una vintena d'exs. dels Ss. XIII i XIV en Alart, *InvLC*, i d'altres en *AlcM*. —¹⁴ Bast-Bass, en vista de les formes amb *-ag(o)*, *-ac(o)* dels documents antics llatí-medievals (veg. amunt), troben dificultat en una base amb *-icu* àton, i pensen que la *e* del *càvec* hauria de procedir d'una *a*, és a dir, d'un antic *càvagu*, tot i reconèixer que un sufix *-acu* és inexistent en llatí. És molt probable que aquesta *a* àtona fóra deguda al timbre poc cert de la *e* àtona entre el fricatiu *v* i el so velar *g* i que es degués en part també a una tradició gràfica establerta. Cal no oblidar que el reflex d'una *a* àtona posttònica originària hauria d'ésser en tot cas una *e*, segons les lleis fonètiques de la llengua, en aquella època.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS:
caua, *cauera*, *encauar*, *encauar-se*, *encauat*, *encaua-*

ment, *cava*, *caveta*, *cavarota*, *cavarroca*, *caverna*, *calaverna*, *cavernejar*, *cavernós*, *cavernositat*, *cavitat*, *con-cavitat*, *còncau*, *còncava*, *concauació*, *concauat*, *conca-vada*, *còncavo-convex*, *còncavo-convexa*, *cavorca*, *calaborca*, *cavar*, *cabada* f., *cavador*, *cavadura*, *cavadís*, *cavafems*, *cat*, *cabada* adj., *cavim*, *cavó*, *escavó*, *escavonar*, *escavim*, *escavimar*, *cavutjar*, *escavotjar*, *cavunyar*, *entrecavar*, *entrecavada*, *excavar*, *excavació*, *soscavar*, *càvec*, *cavic*, *càvic*, *cavegada*, *cavegó*, *caveguell*, *caveguet*, *caviguet*, *cavigueta*, *caveguejar*, *caviquejar*, *cavassó*, *cavatina*, *cavet*, *cavafems*, *cavapalles*, *cavernícola*.

Caua, V. *xibeca* *Cauba*, V. *cova* *Caubet*, V. *colbi* *Cauç*, V. *calç* *Caució*, *caucionar*, V. *caute* *Caudal* 'relatiu a la cua', V. *cua* *Caudal* 'cabal', *caudalós*, V. *cabdal* (CAP), *Caudat*, *caudatari*, V. *cua* *Cauet*, V. *caubet* *Caulades*, V. *quallar* *Cauler*, V. *coder* i *caulisser* *Caulera*, V. *caldera* (CALD) *Caulers*, mala grafia per *Caulès*, que no ve de CALDARIOS, etimologia no «òbvia» sinó evidentment errònia, i tampoc pre-romana: *Caulès* apareix antigament com CALIDENSIS (per *Calidensis limes*) perquè es troba a la carena de la serra (no hi ha, doncs, estanys ni basses), en el límit entre la rodalia de Caldes de Malavella i la de Tossa-Lloret *Caulescient*, *caulicle*, *cauliforme*, *caulina*, *caulinar*, V. *col* *Caulisser*, V. *cot* *Cauma*, V. *calma* *Cauquilla*, *cauquillar*, V. *clauquilla* (CARAGOL)

CAURE, del ll. CADÈRE id. □ 1.ª doc.: *cader*, c. 1200, *Homilies*; *caer* o *cazer*, segona meitat S. XIII; *caure*, almenys des de c. 1400.

«Posà-l sus e-l temple, e dixli --- —Si tu és lo fil de Déu, laxa-t *cader* en aval, que los teus àngels ti sofe<r>ran e no-t faràs mal», *Hom.*, 6r12 (*cadeg* ib. 3v22, *caden* 1v14, *cadrà* 1v15, etc.). «Un millà portava una rata, e un ermità pregà Déus que aquella rata *caygués* en sa falda; per les oracions del sant hom, Déus féu *caser* aquella rata en la falda d'aquell ermità, lo qual pregà Déus que-n faés una bella donzella ---», Lluç (Merav., NCL II, 98.25, 27). «Fo venut del faliment --- on adoncs home en mot malvades errors de ydolatria *caec*», *VidesR*, f° 2r1, n. 2. «--- En la vila de Perpenyà --- si per aventura negun corratjava entró agués jurat, *caga* <lleg. caja>¹ en la pena davayl escrita --- e cal que contre aquestes causes --- faria, *cayrà* en pena de cinquanta sous», Estatut dels corraters ross. de 1295 (RLR V, 83). En el participi, una forma del llatí vulgar CADĒCTUS, -CTA, que va deixar prolongació fonètica en francès antic (*cheoit*, *-oite*), i, alterada en part per l'analogia, en la forma fr. *chute* subst. fem., degué donar també l'evolució fonètica *caet*, *caeta*, en català (potser continuada com a *kayéda* fins avui, que és la forma ribagorçana: «la capella é *caieda*», Les Paüls, Torlarribera, 1957, amb *-d-* per ultracorrecció de la fonètica aragonesa), però el que trobem en textos arcaics és una forma mixta (paral·lela a la del fr. modern): ross. *cabuta* («dues balanses de *cabuta*, liurals» a. 1363), i més sovint es-